

[Augsburg], 13. Januar 1552

An Johannes Oporinus

UB Basel, Fr. Gr. I 11, fol. 361r-362r (Anfang fehlt).
Steinmann Nr. 657.

<...>

γράμματα καὶ βίβλοι μέγα χαίρετε: τὸν λιμέν' εύρον:
οὐδὲν ἔμοι χ' ἡμῖν: παίζετε τοὺς μετ' ἔμε.

Alterum opus in manus sumpseram, τοὺς αἰσχίνου λόγους τὲ καὶ ἐπιστολὰς quae et ipsa graece latineque edenda putabam, additis etiam τοῖς δημοσθένους ἀντιπάλοις λόγοις, λέγω δὲ τὸν τε περὶ στεφάνου καὶ τὸν περὶ τῆς παραπρεσβείας: idque in gratiam Richardi Morisini legati Anglici, doctissimi et humanissimi viri, qui me in tanto suae fortunae fastigio, meaque humilitate, non vt patronus clientem, sed vt pater filium est complexus. sed mea studia nunc omnino frigent et iacent. sed hac hyeme transacta, et bibliotheca arbitratu meo disposita, Musis fortasse suas operas reddemus, nisi Fortunae praepotenti dominae, cuius ego ductum atque auspicia sequi necesse habeo, aliter visum fuerit. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ μελήσει, cui salutem et meam et tuam et omnium bonorum et doctorum (hos enim omnes et mihi amicos et longa vita dignos iudico) commendō. De tua autem prouidentia in cauendis istis letiferis telis, et animo in omnem euentum parato si dubitarem: te et monendum et confirmandum putarem. Nunc ea vtriusque nostrū ratio est, vt et monitis tuis parendum, et cohortationibus tuis non carendum esse mihi existimem. Quod de Thucydide scribis verum est. Praelego enim D. Adolpho et Raphaeli Sailero et Peutingeri filio et Thucydidem et Isocratem. Experior enim fatale mihi esse μετὰ γραμματικῆς βαρυμόχθου βουλευτὴν νεκύων εἰς ἀίδαν ιέναι. sed, vt ingenuè fatear siue superbiam siue incuriam meam siue augustiam temporis, Vallam vix semel atque iterum consului, cum iam prope finem τῆς β' συγγραφῆς sim progressus. sed te autore faciam posthac, quantum licebit, facturus idem etiam in Platone, cuius lectione me succisiuis horis oblecto, si negocia mea paterentur. Quid enim mihi sit optatius, quam priuatum studiorum meorum fructum cum literariae reipublicae vtilitate copulare? ἀλλ' ὡς δυνάμεθα, ἐπειδὴ ὡς βουλόμεθα οὐ δυνάμεθα. Appianum et Venetum Demosthenem accepi. Plura se accepisse reddenda mihi et Knöringerus et Burtembachus et alij omnes negant: omnia autem, quae post discessum a Lutetia meum illhic edita sint, misisse se Basileam scribit Oesyander successor meus. Evidem hoc biennio Mercurium habeo parum propicium, quem si placatum iri mihi confiderem, centum ei mures, totidemque muscas et pulices sub aestatem immolarem. nam alia pecuaria non habeo. Tibi autem, Mi Oporine, χάριν μὲν ἔχω τῶν ἀποσταλέντων, συγγνώμην δὲ τῶν ἐλλειφθέντων. πάντας γὰρ μᾶλλον τῆς ἀμελείας σου αἰτιῶμαι. Gratum item est literas meas Argentinam esse curatas, iactura librorum, qui eorum quibus a nobis commissi fuerant, vel iniuria vel incuria perierunt, boni consulenda est. Si libellos, de quibus scribis, domino prima occasione miseris, gratum ei facies. Est enim, vt Catonem olim appellabant, librorum helluo, et ea est ingenij celeritate, vt in magnis et multis occupationibus plus et legat et scribat, quam nostri orduinis homunculi quidam, qui se desidiosos, sed studiosos esse putant, ita porrò memoria valet, vt quod audierit, viderit, legerit, dixerit, loco et tempore possit aptē et ornatē recitare. Iam eam cùm magnitudine ingenij, tum vsu rerum partam prudentiam habet, vt tanti viri consuetudinem, non propter summam duntaxat eius humanitatem, qua me hactenus prosequitur, mihi gratuler, sed eius doctrina et sermonibus etiam prudentior fieri studeam. vrbanior etiam deberem, nisi natura mea

subrustica (οὗτω γὰγ φαμὲν ὑποκορίζοντος) repugnaret. Respondi, nisi fallor, ad omnia epistolae tuae vt longissimae ita mihi iucundissimae capita, ac plura etiam aspersi quam tu requirebas. Nam Mercurius ille tuus nescio quam loquacitatem calamo meo inseruit, e Sueuico ansere direpto. Quod si praescissem, olorina penna essem vsus. sed eò minus hac de re laboro, quod Oporini aures ita scio Wolfij vlulatibus personuisse, vt a cuculo lusciniae melodiam non expectandam sibi arbitretur. Vale cum omnibus tuis. Idibus Ianuarij Anno 1552. Xystus noster valetudinarius est (τὴν δεκάτην ταύτην ἡμέραν παραλυτικὸς γενόμενος) et cùm te saluere, tum se tibi excusatum esse cupit. Laescherus item noster, Molle cupidineis nec inexpugnabile telis Cor cui quodqué leuis causa moneret, erat, vxorem duxit, ante Bachanalia, vt nuper ad me scripsit, in patriam Molbergum abiturus, sub ver nuptias celebraturus, et fortasse Ingolstadij graecas literas publico stipendio docturus, dum ex grammatico iurisconsultus fiat et dignitate sacerorum aequet. Orationem pro Caecinna si habuissimus, non grauatum misissemus, quod autem τὸν ἀντιβαλλόμενον λόγον boni consuluisti, agnoscimus humanitatem tuam. D. Henrico Herbardo, per ocium, si tamen vnquam est Oporino ocium, scribere te velim, et curare si quid ei gratificari poteris. Nam te magni facit, et aliquando subuenturum tibi credo, in quo, si quid Wolfij valebit autoritas, nihil praetermittetur. Memini enim eum aliquando dicere, si ἀξιόχρεω pignore de sorte caueri sibi posset, lubentem se tibi aliquid pecuniae suppediturum. sed an chartaceam supellectilem ἀξιόχρεων pignus esse iudicet, nescio. Iterum vale.

H[ieronymus] W[olfius] T[uus]